

7 Νοεμβρίου 2014

Στο Μονοπάτι του πατρός Παϊσίου

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

(προηγούμενη δημοσίευση: www.pemptousia.gr/?p=81518)

Την άλλη μέρα, μετά τον όρθρο, νωρίς-νωρίς επιστροφή στις Καρυές και άφιξη στο Πρωτάτο. Ο πατ. Βαρλαάμ περίμενε οργανωμένος. Μοιραστήκαμε σε μικρά “συνεργεία” ανά τρείς-τέσσερις. Άλλοι στο μπράσο, μετά το πρώτο καθάρισμα με σκούρες φανέλες και τέλος με τις άσπρες καθαρές φανέλες το γυάλισμα. Εδώ πρέπει να πούμε, ότι κατά μία ευλογημένη σύμπτωση, τους μεγάλους μπρούτζινους δικέφαλους αετούς του “χορού”, τους μετέφερε για να μονταριστούν ξανά ένας φοιτητής που το επόμενο εξάμηνο, κατά την πρώτη του άδεια από το Στρατό που πήγε για τη θητεία του μετά την αποφοίτησή του, τον χτύπησε με το μηχανάκι ένα φορτηγό και.. πέταξε σαν αετός ο καλός μας Ισαάκ, αιωνία του η μνήμη!..

Το επόμενο πρωί, μετά τον όρθρο και τη Θ. Λειτουργία στο Πρωτάτο, παρουσία του Αγ. Πρώτου, μελών της Ιεράς Επιστασίας και Αντιπροσώπων των Ι. Μονών που έχουν κονάκια στις Καρυές, αφού προσκυνήσαμε πίσω από την Αγία Τράπεζα την εικόνα “Άξιον Εστίν” συμμετείχαμε στην “Τράπεζα” της παλαιάς Αθωνιάδος Ακαδημίας, ολοκληρώσαμε τα διακονήματα με τον πατέρα Βαρλαάμ και γραμμή στο μονοπάτι για τον γέροντα Παΐσιο!

- Μιχάλη! φωνάζω, λέω να πηγαίνεις μπροστά χωρίς βιασύνη, κι εγώ τελευταίος, μη ξεστρατίσει κανείς και τον γυρεύουμε στα βουνά! Αλλά μόλις φτάσετε στην Καλύβη, να μην αρχίσετε να χτυπάτε τα ηλεκτρονικά κουδούνια και σηκώσετε το Όρος στο πόδι.. να περιμένετε στο “κέρασμα” μέχρι να έρθουμε όλοι!

- Τι ηλεκτρονικά κ. Καθηγητά, παρατηρούν τα παιδιά έκπληκτα. Εσείς μας είπατε ότι θα επισκεφθούμε για ευλογία έναν από τους πιο απλοϊκούς ασκητές!

Να εξηγήσουμε ότι για “κουδούνι” ο γέροντας είχε κρεμάσει ένα σίδερο στην άκρη της αυλόπορτας. Το χτυπούσε μία φορά. Αν ήταν εκεί, σε λίγο άνοιγε το πορτάκι της χαμηλής καλύβας κι έβγαινε πάντα χαμογελαστός!

- Και πούσαι Μιχάλη!... μ’ ακούουους; (είχαν ήδη προχωρήσει στα μονοπάτια του δάσους). Αν δεις ότι αργούμε οι τελευταίοι και ο γέροντας δεν έχει ανοίξει, πάρτους έναν-έναν το.. καρδιογράφημα!
- Τι καρδιογράφημα δάσκαλε, καρδιολόγος είναι ο γέροντας Παΐσιος;..

Όσοι τον είχαν συναντήσει έστω και για λίγο, θ’ απαντήσουν αμέσως:

- Βέβαια-βέβαια, μόνο.. καρδιολόγος; και καρδιογνώστης και καρδιοαναγνώστης και.. καρδιοπλάστης!

Αλλά το λεγόμενο “καρδιογράφημα” δεν ήταν παρά ένα μπλοκάκι πάνω σε μία πέτρα χαμηλά στο συρματοπλεγμα, όπου οι περαστικοί προσκυνητές έγραφαν τ’ όνομά τους. Μόνο το δικό τους βαπτιστικό όνομα, έχοντας στο μυαλό τον πόνο της καρδιάς τους και των προσώπων της οικογένειάς τους ή φίλων, ο γέροντας έλεγε πως το.. τηλεγράφημα ήταν πλήρες. Εκείνος, σαν καλός διαβιβαστής που ήταν στο Στρατό, θα φρόντιζε να φτάσει στον προορισμό του με πλήρη.. διάγνωση!

Όπως είχαν λοιπόν μαζευτεί σχεδόν όλοι έξω από τον αυλόγυρο για το.. κέρασμα (που συνεχίζεται και σήμερα με φροντίδα των πατέρων Αρσενίου και Ησαΐα που αφήνουν ένα κουτί λουκούμια επάνω στον κομμένο κορμό δίπλα στο λάστιχο με το κρύο νερό), τη στιγμή που έπαιρνα τη στροφή στο πλαϊνό μονοπάτι φορτωμένος και ιδρωμένος, ανοίγει το πορτάκι της καλύβας και βγαίνει χαμογελαστός ήρεμος ο γέροντας!

- Τώρα λοιπόν που έφτασε και ο αρχηγός σας, για να δούμε ποιοι είστε εσείς έξω από την πόρτα μου!

Φυσικά κανείς δεν είχε προφτάσει να τον ενημερώσει για τον.. αρχηγό. Τα διάβαζε μόνος του στην.. “τηλεόραση” του καθένα μας. Να σημειωθεί ότι εκτός από τον λαλίστατο Μιχαλάκη, ήταν εκεί και οι δύο συνάδερφοι, με κουστούμι και γραβάτα, σε αντίθεση με την δική μου ορειβατική και λίγο.. ταλαίπωρη αμφίεση!

- Γέροντα ευλογείτε!
- Ο Κύριος! Λοιπόν; πόσοι είστε;

Απόρησα για την ερώτηση, αφού ο γέροντας δέχονταν τον καθένα, ακόμη

και αλλόθρησκους, αλλά και μεγάλες ομάδες, χωρίς καμιά απολύτως διατύπωση. Μόνο, δύο μόλις εβδομάδες πριν, με την αποστολή του Ομίλου Φίλων του Αγ. Όρους, θυμάμαι πως όπως μπαίναμε, κοντά 40 προσκυνητές, έδειξε ανάμεσά μας τρεις και είπε:

- Εσάς δεν σας θέλω! (απίστευτο για όσους τον είχαμε ήδη γνωρίσει το καλοσυνάτο και ανεκτικό ύφος του με όλους).

Τότε ο ξεναγός μας Ναθαναήλ Μπαϊρακταρίδης (Συντ/χης εα) είχε σπεύσει να ενημερώσει.

- Γέροντα μαζί μας είναι!

Κι εκείνος:

- Σας ζήτησα εγώ να μου φέρετε γιατρούς;

Γιατί πράγματι, οι τρεις εκείνοι που έδειξε ανάμεσά μας ήταν γιατροί. Κάποιοι από το Συμβούλιο γνωρίζαμε βέβαια το προχωρημένο της ασθένειας που βασάνιζε το σώμα του, όπως και την επιθυμία του να μην αρχίσει μακροχρόνιες θεραπείες. Έτσι λοιπόν, στην διαμαρτυρία του, έσπευσαν οι γιατροί να διευκρινίσουν ότι είχαν φτάσει μόνο ως απλοί προσκυνητές.

Απορώντας λοιπόν για την ερώτηση απάντησα:

- Με τη χάρη της Παναγίας 14. Και ο γέροντας, παίρνοντας πολύ αυστηρό ύφος (αν μπορεί κανείς να φαντασθεί τον γέροντα αυστηρό!).
- Δεκατέσσερις; Ρωτάει.
- Τι να τους κάμω τόσους... υποτακτικούς;

Και βλέποντας πως λίγο μας είχε τρομάξει, συνεχίζει:

- Λοιπόν, μου χρειάζονται μόνο επτά οι άλλοι να.. φύγετε!

Τότε, πετάγεται ο νεώτερος ίσως των φοιτητών, ο Δημητράκης και λέει ζωηρά προς τον γέροντα:

- Δύο μέρες ανεβαίνουμε τα βουνά για ευλογία και τώρα να φύγουμε; εγώ δεν φεύγω!

Ακριβώς τότε ο γέροντας, καθώς άνοιγε τη στενή συρμάτινη αυλόπορτα:

- Ωστε δεν θέλετε να φύγετε; καλά είστε όλοι παιδιά του ευλογημένου λαού του Θεού· περάστε!

Αλλά ο Δημητράκης, σα να μονολογούσε:

- Σιγά τον ευλογημένο Λαό!

Τον κοίταξα με φρίκη! τι κουβέντα ήταν εκείνη; τι εντύπωση θα δίναμε για την αποστολή μας; Του έκανα νόημα να σωπάσει. Αλλά ο Δημητράκης απτόητος:

- Τι κύριε; 2000 χρόνια όλοι οι λαοί είναι εναντίον μας! ευλογία είναι αυτό; (!!)

Στο μεταξύ είχαμε περάσει στην μικρή αυλή και καθόμασταν στα όρθια κούτσουρα στη σκιά, που σχημάτιζαν κύκλο κάτω από τα κλαδιά, όπως οι πρόσκοποι. Σ' ένα από αυτά, σχεδόν απέναντι από τον Δημητράκη, κάθισε και ο ίδιος ο γέροντας, ενώ τον ρωτούσε με ήρεμο ύφος:

- Αγαπάς τον πατέρα σου;
- Και βέβαια τον αγαπώ. Απάντησε αυτός.
- Και δεν σ' έχει μαλώσει ποτέ;

Αντί τον Δημητράκη απάντησε ο φίλος του Μάριος, που καθόταν δίπλα του:

- Έχει φάει αυτό το σβέρκο! και χτυπάει μαλακά τον φίλο του στο σβέρκο..

Ο γέροντας δείχνει να διαμαρτύρεται:

- Ποιος σε ρώτησε εσένα; αφού λέει πως τον αγαπάει τον πατέρα του.

Και στρεφόμενος στον Δημητράκη, ξαναρωτάει:

- Λοιπόν; αγαπάς τον πατέρα σου;
- Σας είπα τον αγαπάω.

Απάντησε εκείνος.

- Ναι αλλά; και δείχνει την παλάμη να ανεβοκατεβαίνει πλάγια (το ξύλο δηλαδή του πατέρα).

Αλλά πάλι παρεμβαίνει ο Μάριος:

- Αλλοίμονο να μάθει ο πατέρας του ότι είναι στο Άγιο Όρος για προσκύνημα, που ούτε έξω από εκκλησία δεν τον αφήνει να κάνει το σταυρό του!..
- Καλό συνήγορο βλέπω πως έχεις!

Συνέχισε ο αγαθός γέροντας χαμογελώντας... και ξαναρωτάει για Τρίτη φορά:

- Θα μας πεις; αγαπάς τον πατέρα σου;

- Ε, βέβαια σας είπα!
- Ακόμη κι αν σου μιλήσει τόσο αυστηρά, ώστε να μη θέλεις να επιστρέψεις..εις τον οίκον του πατρός;
- Ε! πατέρας μου είναι!

Τότε ο γέροντας, που προφανώς μια τέτοια απάντηση περίμενε από τον Δημητράκη, δείχνοντας με τον δείκτη της δεξιάς προς τον ουρανό:

- Και αυτός; Πατέρας μας δεν είναι; πώς να μας μαλώσει για να μας συνεφέρει, όταν τα βήματά μας οδηγούν στον γκρεμό; πώς να μας προστατεύσει όταν η ελευθερία του μυαλού που μας έδωσε πάει να μας αφανίσει; Μας αγαπάει λοιπόν ο πατέρας μας ο επουράνιος και σαν άτομα ελεύθερα αλλά και σαν λαό! Πόσες φορές δεν φωνάζει αργά το βράδυ ο πατέρας ο φυσικός προς την μητέρα των παιδιών του.. Μεσάνυχτα της λέει και ο γυιός σου ή η κόρη σου (και.. δικά του παιδιά δεν είναι;) ακόμα να μαζευτεί στο σπίτι!. Πάει μία η ώρα.. θα τη σκοτώσω.. συνεχίζει.. και σένα μαζί που δεν μαζεύεις τα παιδιά σου.. Γίνεται δύο η ώρα.. κι ο ίδιος αυτός αγριεμένος πατέρας αρχίζει ν' ανησυχεί!
- Μην έπαθε τίποτα το παιδί;
- Παναγία μου! αναστενάζει και η μάνα.

Ξαπλώνουν με το μάτι στην πόρτα.. το αυτί στην κλειδωνιά.. Μόλις ακούσουν το παιδί τους πως γύρισε, κάνουν το σταυρό τους.. Σ' ευχαριστώ Παναγία μου!.. (Αλλά, θα τα πούμε αύριο!..)

(Συνεχίζεται)